



CALLIE HART

Brimstone

Traducció de l'anglès de
Montse Soler Llopis i Anna Turró Armengol

FAERIS

Títol original: *Brimstone*

Primera edició: febrer de 2026

Reservats tots els drets. El contingut d'aquesta obra està protegit per la Llei, que estableix penes de presó i/o multes, a més de les corresponents indemnitzacions per danys i perjudicis, per a aquells que reproduïxin, plagin, distribueixin o comuniquin públicament, totalment o parcialment, una obra literària, artística o científica, o la seva transformació, interpretació o execució artística fixada en qualsevol tipus de suport o comunicada a través de qualsevol mitjà, sense la preceptiva autorització.

Copyright © 2025 by Callie Hart

© De la traducció: Montse Soler Llopis i Anna Turró Armengol, 2026

© Faeris Editorial (Grupo Anaya, S. A.), 2026

Valentín Beato, 21. 28037

Madrid



ISBN: 978-84-19988-91-1

Dipòsit legal: M. 26.015-2025

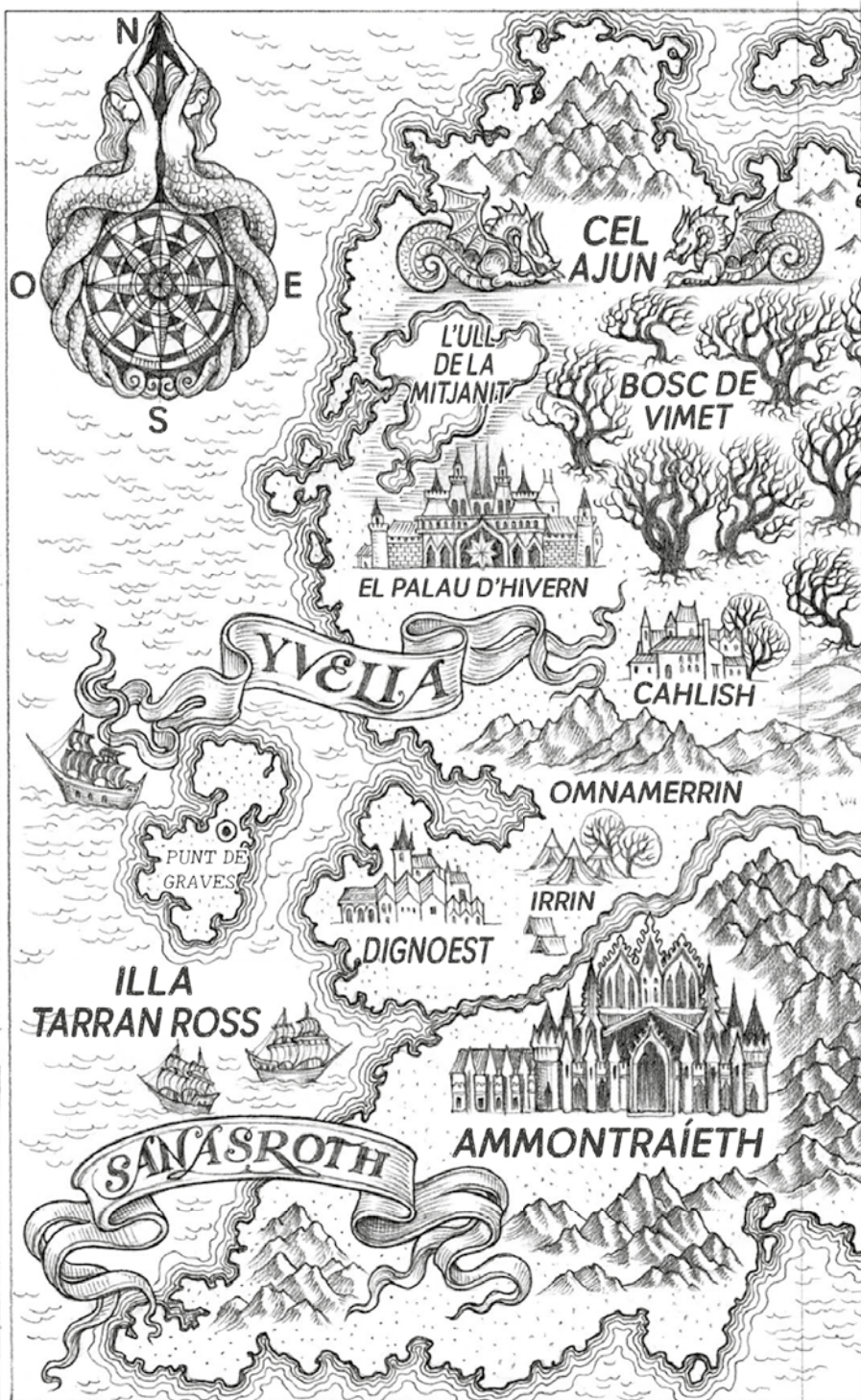
Imprès a Espanya - Printed in Spain

Descobreix aquí el regne de Faeris:



«L'infern està buit i tots els dimonis són aquí».

WILLIAM SHAKESPEARE, *La tempesta*









GUIA DE PRONUNCIACIÓ

PERSONES

Saeris — Sa-eris

Rusarius — Ru-sa-rius

Omnamshacry — Om-nam-sha-crai

Iseabail — I-sha-bel

Belikon — Be-li-con

Oshellith — Oh-she-liz

Taladaius — Ta-la-dai-us

Daianthus — Dai-an-zus

Lorreth — Lor-rez

Balquhiddier Clan — Bal-ki-der (clan)

Te Léna — Tei Le-nah

Danya — Dan-yah







LLOCS

Zilvaren — Sil-va-ren

Yvelia — I-ve-liah

Cahlish — Cal-lish

Sanasroth — Sa-nas-roz

Gilaria — Gi-la-rién

Líssia — Lís-sian

Ammontraíeth — Ah-mon-trei-ez

Omnamerrin — Om-na-mer-rin



PRÒLEG



KINGFISHER

Un llop era un ésser versàtil.
Adaptable.
Quan pertanyia a una bandada, se sentia part integrant d'un col·lectiu superior. Tenia un paper important i prenia protagonisme en el desenvolupament de les coses. Una bandada oferia seguretat.

Però un llop podia sobreviure sol, també.

A les profunditats del bosc, a mitjanit, envoltat de depredadors per totes bandes, un llop se sabia esquitllar com una ombra entre els arbres. Es podia refugiar en racons foscos i estar atent a les preses tot sol.

Podia aguaritar els enemics, i clavar-los mossegada quan atacaven...

Sobretot quan tenia una espasa divina a les mans.

Quan va arribar, estava a punt per al vampir. M'havia seguit la pista com un espectre que ressonava pels passadissos d'Ammontraíeth des que jo havia sortit de les estances de la Saeris. Jo havia notat la seva presència allà fora, que s'enfilava per les parets. Esperava.

No calia ser gaire hàbil per entendre els vius. Hi havia els que havien passat segles perfeccionant les seves habilitats per controlar les emocions. Valia la pena per assegurar-te que els teus pensaments i sentiments es mantenien en privat com a membre dels faes.

Però, per molta pràctica que tingués una persona a amagar els sentiments, el cos al final sempre els delatava. Era inevitable.

Les emocions tenyien la sang.

Felicitat.

Ràbia.

Pena.

Desig.

Cada emoció desprenia la seva pròpia energia. Com una vibració, si prefereixes dir-ho així. Igualment, cada una tenia la seva pròpia essència. Els faes mostraven senyals subtils del seu estat d'ànim, per molt bons que fossin a amagar les seves emocions.

A vegades, les fragàncies que els humans desprenien podien ser molestes. No en sabien gaire, de dominar els sentiments. Ho sentien tot d'una manera molt tosca, obertament, sense adonar-se de com les seves reaccions podien afectar aquells que tenien uns sentits més afinats.

Els morts eren figures d'un altre paner. Sense un cor que bategués, la sang de les seves venes era un llot negre. L'únic moment en què un membre de la Cort de Sanasroth desprenia una flaire era un cop farts, quan l'espurna de la vida que persistia a la sang de la seva víctima encara ressonava amb les emocions que ells havien sentit mentre moria. Com el rastre més ínfim de perfum que persisteix després d'una abraçada.

Al cap d'una hora, el meu cap estava ple de petricor, assegut al costat de la meva parella, escoltant la cadència de la seva veu mentre cosia en Tal a preguntes sobre la Cort de Sang. Des que s'havia despertat, era implacable, intentava entendre, preparar-se, estar a punt per al que havia de venir. Havíem establert les bases del nostre pla, i la Saeris sabia el que havia de fer per dur-lo a terme..., però estava nerviosa. Tenint en compte que tan sols uns dies enrere era humana, ara sabia controlar els seus sentiments molt més que abans, però jo tenia un olfacte més fi que la majoria. Havia notat que vacil·lava. Era una olor semblant a la de la pedra calenta després de la pluja.

Jo l'havia inspirat, m'ofegava en ella, quan vaig detectar l'altra olor.

El vampir es devia haver alimentat d'una quantitat exagerada de sang abans d'ocupar el seu amagatall, ajupit en la foscor, davant les estances de la Saeris.

Jo m'havia excusat, havia sortit al passadís i me n'havia anat a buscar la putrefacció.

Dos pisos més avall, quan m'endinsava a les entranyes del Palau Negre, el vaig trobar amb la punta de l'espasa.

El vampir era guapo. Tenia una cara que en vida potser era comuna, amb una pell que amb el temps potser s'hauria tornat apagada i flàccida. Però un cop mort, s'havia preservat. Era perfecte. Amb els pòmuls alts. Un nas aquilí, regi. Segurament abans havia tingut els ulls blaus, però ara li brillaven com òpals fantasmals. Arromangava els llavis i deixava a la vista uns ullals de color blanc os, impactants. La boca li va dibuixar una O de sorpresa abans de poder emetre cap so. Va mirar avall, atònit en veure que tenia la Nimerelle clavada al pit, fins al puny.

—Has... fet malbé el vellut —va fer amb veu ronca.

Era veritat; la fulla de l'espasa divina li havia fet un forat de set centímetres a l'armilla de vellut negre que duia. Vaig arronsar les espatlles, com per disculpar-me.

—Quina conseqüència tan molesta de voler matar —vaig dir amb un sospir—. Normalment, la roba de l'adversari tampoc no sobreviu a l'acció. Però tu ja ho sabies, oi?

Al davant de la camisa li va florir una flor de la mort, negra com la tinta. El malparit va tenir l'atreviment de fer cara d'ofès quan va alçar els ulls cap a mi.

—Hmm..., sí, estic familiaritzat amb aquest problema —va dir amb veu aspra.

—Doncs ja no cal que te'n preocupis més —li vaig dir.

Abans que sortís com un llamp de les ombres, jo ja sabia que no havia vingut a buscar brega. La resta del Palau Negre encara dormia, i ell tampoc no hauria d'haver estat despert. Aquest vam-

pir, tan empolainat, amb la panxa plena de sang innocent, havia vingut a buscar una cosa que no es mereixia. Una cosa que només jo li podia donar.

Va maldar per mantenir l'equilibri, intentava agafar-se a mi, però les mans ja se li convertien en cendra. Quan va parlar, les seves paraules eren eixutes com el vent del desert.

—Em sap greu. És que no podia... estar de cara...

Al sol?

Al foc?

De foc no en trobaves així com així, en aquell lloc. Un vampir s'encendria com una pila de virolla seca si trobés una flama. A Ammontraíeth, les llars cremaven amb la llumfoscant. Les torxes de les parets, també. Aquell cabronàs patètic segurament no hauria estat capaç de trobar un llumí, aquí. I, de fet, qui voldria una mort definitiva com aquesta? No era una manera fàcil d'anar-se'n. Era molt dolorosa. I dramàtica.

La cendra era millor.

Era un acte de compassió.

—M'has salvat d'allò... en què m'he convertit —va dir panteixant. Se li veia gratitud als ulls. Alleujament.

M'hi vaig inclinar mentre es dessecava per assegurar-me que sentia cada paraula mentre se sumia en la mort definitiva.

—No ho faig per tu. Ho faig per aquells amb qui has fet un bon tiberi. Que t'ho passis bé a l'infern, paparra.

Qualsevol esperança de salvació que esperava trobar en mi se li va esvaïr dels ulls.

—Ells... la destruiran, ho saps? Ja... l'han vista. Aquesta cort... caurà... amb ella a dins. —Els llavis se li van torçar en un somriure d'alleujament o una ganyota de menyspreu, no ho sabia dir.

—La Saeris està fora de perill —li vaig etzibar—. No permetré que li passi res.

Però el vampir es va limitar a riure. Amb veu ronca, proferia unes fortes riallades. El mentó li cedia. Tot seguit, les galtes. La veu se li va estellar i esquerdar, alhora que se li desfeia la gola. En el

moment en què els ullals se li van desprendre del crani i li van caure de la boca, llavors ja no reia.

El vampir es va esfondrar, ja no era un vampir. Les dents li van caure a terra —clic, clic!— i van rebotar avall, per les escales que s'endinsaven cap a les entranyes d'Ammontraíeth.

Clic...

Clic...

Clic...

El Palau Negre era immens. Jo havia perdut el compte de quants homes de sang alta havia liquidat d'ençà que era aquí. Al principi, hi havia almenys un o dos fills d'en Malcolm ajaguts, esperant-me a cada passadís fosc d'obsidiana, atrets per l'escalfor de la meva sang. Tanmateix, els membres de la Cort de Sang aviat es van adonar que no podien competir amb l'espasa divina, ni amb l'home que la brandava. Ara dormien, però aviat es despertarien. I llavors s'amagarien, si sabien què els convenia.

—Ahh! Ets... aquí!

La figura pèl-roja era al peu de les escales, esbufegant i gairebé sense alè. Va fer una ullada cap avall i va alçar una cella en veure l'ullal que li havia anat a parar als peus, tot i que no en va dir ni piu. Va desviar l'atenció cap a mi.

—Has de... venir. Ràpid.

—No hauries d'estar fora de les teves estances, Carrion.

El so viatjava d'una manera estranya, aquí. L'aire era molt dens. Brunzia amb un to inaudible que em vibrava contra la pell. Les meves paraules es van esmorteir, però es transmetien prou bé perquè el contrabandista les sentís. Va deixar anar un esbufec d'exasperació, que es va enfilar per les escales, però jo ja me'n tornava per on havia vingut.

—M'agradaria estar amagat a les meves estances, ara mateix, però... ja fosqueja. El palau s'està despertant.

—Exacte.

—Pots parar ja? Escolta'm. Jo mirava a fora... per la finestra, i he vist una cosa...

—Se'n diu posta de sol, Swift. Si vols viure per veure'n més, sempre et puc acompanyar a Cahlish. Des d'allà pots gaudir de la sortida i de la posta de sol.

Jo no perdia l'esperança. M'havia ofert reiteradament a endur-me el contrabandista lluny d'Ammontrafeth, i lluny d'Irrin, també, però el paio es mostrava cada vegada més tossut.

—L'oferta és temptadora, però estic bé, gràcies. —Havia pujat les escales corrent per atrapar-me, i ara m'estalonava, em seguia el pas.

—Et puc preguntar, una vegada més, per què insisteixes a quedar-te a Ammontraíeth, com una pudor? —el vaig tallar—. Aquest lloc és un malson.

En Carrion va respondre, distret.

—Ah, per res. Tinc els meus motius.

Certament, podia tenir els seus motius, sempre que cap d'ells no fos que encara tenia alguna esperança que la Saeris li confessés que sentia un amor etern per ell. Perquè això no passaria.

—Fisher, pels déus! Vols afluixar el pas, collons? Això és important!

Vaig deixar anar una alenada d'abatiment mentre m'hi girava de cara.

—Realment és important, o només t'ho penses, que ho és? —En Carrion considerava importants tota mena d'absurditats que no ho eren.

Van alçar les celles i em va mirar malament arrufant el front.

—No ho sé. Tu creus que la felicitat de la teva parella és important?

El vaig mirar fixament.

—Parla. Ràpid.

Ell va moure el cap.

—Necessitem... una finestra.

Quan la llum del sol et podia matar, una finestra podia ser com una condemna de mort; no era tan fàcil trobar-ne una. En vam trobar una al pis de sobre, de tan sols un pam i mig d'ample i

un pam i mig d'alt, amb el vidre fumats per parar una mica els raigs del sol.

La vista que oferia hauria pogut ser massa estreta per revelar l'origen de l'angoixa d'en Swift, però afortunadament no va ser el cas. Vaig estudiar l'estret camp de l'horitzó i vaig buscar la terra cremada que s'estenia entre Ammontraíeth i el riu, però no vaig trobar...

Oh, per tots els déus!

—Al principi m'he pensat que era una clapa de neu —va dir en Swift.

El cor se'm va aturar.

—Llavors, he vist que es movia. Corria. De pressa —va panteixar en Carrion.

Vaig començar a córrer com un boig, li vaig passar pel davant i vaig baixar les escales d'una revolada. El contrabandista em va seguir com una ombra.

—T'he vingut a buscar tan de pressa com he pogut! —No sabia si dir-li a ella o...

—Tu calla i corre!

—Què... què fas? —va dir esbufegant.

—Què et sembla que faig? —li va etzibar—. Vull salvar el coi de guineu!



L'havia deixat a Cahlish.

No a Irrin.

A Cahlish. A l'altre costat de la muntanya. La serralada d'Omnamerrin era una de les més traïdores i letals de tot Yvelia. Els vessants eren molt drets, i gairebé impossibles d'escalar per a un membre dels faes. Només coneixia un grapat de guerrers que n'havien escalat el pic escarpat i que havien sobreviscut per explicar-ho. L'Ònix havia nascut a la neu i el gel, però ni tan sols semblava que pogués sobreviure a la travessa. Hi podia haver allaus

que el podien haver colgat qui sap quants cops. Hauria hagut de cavar per sortir. No hauria tingut menjar. Ni refugi contra el fort vent.

Havia abandonat la seguretat de Cahlish. Per ella.

Havia escalat la muntanya. Per ella.

S'havia esmunyit per Irrin i havia travessat el riu. Per ella.

I ara el perseguia una horda de devoradors pels camps morts de Sanasroth. Devia estar cansat i a punt de rendir-se, però continuava corrent. Per ella.

I no pensava permetre que aquella guineueta es morís.

Vaig travessar el palau corrent i vaig baixar pels Cogs, l'assenament de diversos nivells que s'havia construït al llarg dels anys al voltant del perímetre del palau. Els carrers empedrats ara eren buits, però no ho estarien gaire estona més.

En Bill.

Havia d'arribar amb en Bill.

Els cavalls no suportaven Ammontraíeth. No se'ls podia tenir als estables. Els de sang alta hi guardaven els animals morts, i un devorador afamat enderrocava una paret amb les mans per aconseguir carn de cavall calenta. Havien allotjat en Bill, l'Aida i dues eugues baies més en un cobert annex, a cent cinquanta metres del pati principal, just a l'altre costat de l'alta paret que encerclava el nivell inferior dels Cogs. Vaig estar a punt d'arrencar la porta metàl·lica del cobert de les frontisses per entrar a buscar la meva muntura.

No em vaig entretenir amb el mos ni la brida, sinó que vaig pujar d'un bot al llom nu d'en Bill, i amb els talons el vaig fer sortir de l'estable. Al meu fidel amic no em va caldre dir-li-ho dues vegades. En Carrion encara era a l'altra banda del pati quan nosaltres vam sortir disparats per les portes obertes.

—Torna-te'n a dins! —li vaig bramar.

—No!

—Déus i putos pecadors! —El vaig maleir en fae antic quan li vaig passar al galop pel davant, amb el braç dret estirat cap avall.

L'idiota se'm va aferrar al braç, va saltar i es va asseure al llom d'en Bill, darrere meu.

—No em preguntes on he après a fer-ho? —va cridar el contrabandista.

—No —li vaig deixar anar.

—Me'n va ensenyar en Lorreth!

Si pensava que el felicitaria, anava llest. Entre nosaltres i la guineu s'estenia una capa de cendra i esquist solt, fins a l'altura del turmell. Normalment, els cavalls havien d'escollir una traçada curosament per sobre de les lloses soltes, però ara no hi havia temps. En Bill va fer un bufec pel nas i va bufar, alhora que s'abraonava contra els devoradors que ens venien de cara. No se'n va ni immutar.

—Així. No paris —li vaig xiuxiuejar, fluixet—. Gràcies. Gràcies.

No m'hauria d'haver endut en Carrion. Hi havia més devoradors empaitant la guineu dels que havia vist al principi. Vint? Trenta? Més d'aquells als quals em podia enfrontar sense tenir accés a la meua màgia en aquest costat del Sargit, i el paio era un contrabandista, no un guerrer de pura sang. El sol s'havia post darrere de l'horitzó, però. I si la llum era prou tènue per als devoradors, volia dir que al cap de poc els de sang alta de Sanasroth també estarien desperts. Sense una escorta per travessar el palau, el carallot hauria estat mort en qüestió de segons.

Guanyàvem terreny.

Però els devoradors també.

Estaven sempre afamats, i segurament feia segles que un ésser viu no havia gosat endinsar-se en terres de Sanasroth. Els soldats de peu sense consciència de Sanasroth no deixarien escapar aquesta oportunitat per res del món.

Ara veia bé l'Ònix.

Tenia les orelles amb la punta negra ben aplanades sobre el cap mentre corria per salvar la vida. Es va llançar des d'una roca, saltant enlaire, traçant una ratlla blanca davant la foscor creixent, i quan va tornar a tenir les potes sobre terra ferma, aixecava una estela de cendra darrere seu mentre corria.

—Vinga! —vaig xiuxiuejar fort entre les dents—. Va, corre!

Un quilòmetre i mig, ara. La distància que ens separava s'anava reduint, però també la distància entre els devoradors i la guineu. I jo veia que l'animaló estava cansat. Treia un pam de llengua per la boca, que li onejava com una bandera. Se li veia el blanc dels ulls. La guineueta estava morta de por.

No m'havia adonat que en Carrion s'agafava a la part de darrere de la meva armadura. Sense sella on aferrar-se, no tenia cap altra opció, de fet. Vaig reprimir una paraulota, i em vaig inclinar endavant per instar en Bill a córrer. Ell va apressar el galop, i encara més, sense defallir. Ni un sol cop va trencar el galop.

—Ja gairebé hi som! —va cridar en Carrion.

Vaig serrar les dents tan fort que la barra em va espetegar.

—Aguanta!

No podíem parar. Si ens aturàvem, moríem. Vaig engrapar un floc de la crinera d'en Bill i vaig pregar als déus que odiava per segona vegada en menys d'una setmana.

«Salveu la guineu».

«Salveu en Bill».

«Salveu la guineu».

«Salveu en Bill».

«Si us plau...».

Als devoradors, la saliva ja els feia bromera a la boca. Els seus udols sense sentit omplien l'aire a mesura que ens hi atansàvem.

«Salveu la guineu».

«Salveu en Bill».

Ara eren al damunt mateix de l'Ònix. Tan sols a un pam de distància. El més ràpid de tots, un paio amb una camisa bruta i esparracada, es va llançar cap endavant, cap a la presa. En Bill es va fer enrere, es va alzinar i renillava de terror. Les peülles li van relliscar sobre el vidre volcànic mentre intentava allunyar-se desesperadament de l'amenaça que s'acostava. Les urpes dentades del devorador van fregar el pelatge de la petita guineu, i la bestiola va fer un bot...

En Carrion la va atrapar en l'aire.

... I llavors, de sobte es va separar d'en Bill, lliscant per sobre la gropa cap enrere.

Pels déus i els maleïts màrtirs!

—Aixeca't, Swift! —vaig bramar.

El príncep dels cabells del color del coure va engrapar fort l'Ònix mentre es posava dret. Es movia de pressa, però no prou. Vaig fer tornar en Bill enrere, estirant-li una regna per fer-li fer un cercle tancat. El vaig encarar cap als devoradors, i vaig caure de sobre seu.

—Calma, amic. Xooo. Espera'm —li vaig xiuxiuejar. Lla-vors vaig treure la Nimerelle, i va començar la lluita. L'espasa divina treia fum negre mentre tallava l'aire. Allà on jo la brandava, la carn necrosada i l'os trencadís s'esquinçaven com el paper moll darrere seu.

—Treu l'arma, Swift! —vaig cridar per damunt de l'espalla.

En Carrion estava dret. Tenia a la mà la Simon, la seva espasa divina. L'Ònix se li havia escapat dels braços i ara s'amagava entre les potes d'en Bill, cosa que no ajudava gaire a calmar el cavall. Tot i això, en Bill no s'apartava, picava de potes a terra, feia esbufecs amb els ulls en blanc: tenia por, però volia obeir. La marea de devoradors se'ns tiraria a sobre d'un moment a l'altre.

—Talla'ls el cap —vaig cridar—. No la caguis, Carrion!

—No la cagaré! —Es va posar al meu costat, ben predisposat, i em va sorprendre. Havia après a fer el joc de cames. Gairebé. I quan els devoradors famolencs se'ns van tirar al damunt, ell no es va escapolir a l'instant. Impressionant.

L'acer de plata i l'acer fae solcaven l'aire i partien aquells fills de puta per la meitat. Jo en vaig enxampar molts. Els pocs que m'esquivaven i atacaven en Carrion queien a terra, també. La majoria encara conservaven el cap, i intentaven matar el contrabandista, però així els liquidava. Darrere nostre, l'Ònix va deixar anar un xiscle de terror...

Set devoradors.

Vuit...

Als tres que en Carrion havia liquidat, se'n va afegir un quart.

Hi havia dotze metres entre nosaltres i l'onada següent de devoradors. Vaig engrapar en Carrion per la nuca i el vaig empènyer cap a en Bill. Fins ara havíem estat de sort, però no ens duraria per sempre. Vaig agafar l'Ònix i vam pujar al llom d'en Bill. També vaig estirar en Swift cap amunt, al meu darrere.

Ammontraíeth s'alçava davant nostre: un puny tancat on les agulles eren els artells, que sorgia entre la boira cap al cel. No era un palau, sinó una fortalesa.

Em vaig aferrar a la crinera d'en Bill, vam elevar una última pregària als déus i llavors vam galopar com el vent.



Quan vam arribar als Cogs, l'infern s'havia despertat i feia carris-quejar les dents. Tant els homes de sang alta com els de sang baixa escodrinyaven per sobre de les parets d'obsidiana que custodiaven la petita ciutat al peu d'Ammontraíeth, amb aquells ulls monstruosos que jutjaven i estaven afamats, mentre en Bill avançava de mal grat cap a l'edifici annex. En Lorreth era allà, ens esperava amb els braços plegats sobre el pit i amb cara d'estar enfadat.

—Ho juro per tots els déus. Surts d'una estança i dius que tornes de seguida, i llavors m'assabento que travesses els camps morts al galop i que envesteixes de cara els morts vivents!

En Carrion va fer un gemec greu quan es va deixar caure d'en Bill.

—I tu? Pels déus, has perdut el poc seny que tens? —va mormolar en Lorreth, enrabiad. Va mirar el contrabandista de reüll, com si realment veiés com n'era, d'estúpid.

—No pateixis per mi. Tan sols m'he carregat quatre devoradors i he salvat la vida a en Fisher. —Ho va dir amb el seu to de veu menfotista habitual, però ara, per sota hi havia un to d'autèntica por. Pel que semblava, aquella trobada de prop amb la mort havia tingut l'efecte adequat en ell.